

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117219420
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1117219420.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudkýň JUDr. Ivany Štíftovej a Mgr. Daniely Drnákovéj v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: W. S., R.. XX.X.XXXX, D. - I. K., zastúpenému opatrovníkom W. S., R.. XX.X.XXXX, W. XXXX/XX, D., O. na A.: R. X, I., o zaplatenie 442,35 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 15Csp/44/2017-92, zo dňa 17.12.2020, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému **n e p r i z n á v a** proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania voči žalobcovi. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 25.7.2017, domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny 442,35 eura, úrokov vo výške 45,10 eura, úrokov vo výške 436,26 eura, úrokov zo zostatku nesplatennej istiny, t. j. zo sumy 442,35 eura vo výške 29,50 % p. a. zo sumy 442,35 eura od 8.6.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,25 % p. a. zo sumy 442,35 eura od 8.6.2017 do zaplatenia, poplatkov vo výške 39,28 eura; titulom nesplatenia úveru poskytnutého právnym predchodcom žalobcu spoločnosťou Poštová banka, a. s., na základe zmluvy z 20.9.2013, pričom žalovaný neuhradil v stanovených termínoch dohodnuté splátky.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie ozrejmil, že vzhľadom k tomu, že predmetom konania je nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, predovšetkým ex offa skúmal, či žalobcom uplatnené právo nie je premlčané, keďže podľa § 54a Občianskeho zákonníka nemožno vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy.

3. V konaní nebolo sporné, že zmluvné strany sa v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka dohodli v Článku VI. bod 6.2 Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička, na možnosti predčasného zosplatenia úveru, pričom právny predchodca žalobcu toto právo využil. K predčasnému zosplateniu došlo pre neuhradenie celej výšky splátky splatnej dňa 10.4.2014, čo mal súd prvej inštancie za preukázané z listinného dôkazu „Aktuálny stav úveru ku dňu 7.6.2017“, z ktorého vyplýva, že žalovaný úver spočiatku splácal, od 10.4.2014 už evidoval právny predchodca žalobcu splátky nepretržite po splatnosti. Splátku splatnú dňa 10.4.2014 splatil žalovaný len čiastočne a všetky nasledujúce splátky počnúc splátkou splatnou 10.5.2014 už žalovaný neuhradil vôbec. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že skutočnosť, že bol žalovaný v omeškani s platením splátky v čiastočnej výške splatnej dňa 10.4.2014 (ako tej, ktorá vyvolala predčasnú splatnosť celého úveru v zmysle Článku VI. bod 6.2 Obchodných podmienok pre úver dostupná pôžička) vyplýva aj z Upozornenia - Výzvy na splatenie dlžnej časti úveru

zo dňa 11.7.2014, kde právny predchodca žalobcu v druhom odseku uvádza: „V zmysle § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení Vás upozorňujem, že ku dňu 11.7.2014 je pohľadávka banky vyplývajúca zo Zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti...“. Z dôvodu, že žalovaný porušil svoju povinnosť splácať pôžičku riadne a včas, došlo zo strany veriteľa (právneho predchodcu žalobcu), po predchádzajúcom Upozornení - Výzve na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 11.7.2014, podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ku dňu 30.7.2014 vo Výzve na úhradu dlžnej sumy zo dňa 30.7.2014, ktorá bola žalovanému doručená do vlastných rúk dňa 5.8.2014 (doručenka v spise na rube č. I. 33).

4. Súd prvej inštancie poukázal na znenie § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka, ktorý jednoznačne viaže začiatok plynutia premlčacej doby na dátum zročnosti nesplnenej splátky. V tejto súvislosti upriamil pozornosť aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18.10.2018 sp. zn. 16Co/34/2018, podľa ktorého „Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je teda úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť. Preto, aj z ustanovenia druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka, ktorá predstavuje špeciálnu úpravu, vyplýva, že v prípade predčasnej splatnosti celého dlhu začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti tej splátky, ktorá zosplatenie celého dlhu vyvolala, a z ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá je všeobecnou úpravou, vyplýva odlišný režim určenia začiatku plynutia premlčacej doby, je zrejmé, že prednosť má úprava druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a počiatok plynutia premlčacej doby bude viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatenie celého dlhu vyvolala. Aplikácia § 101 Občianskeho zákonníka bude potom vo vzťahu k druhej vete § 103 Občianskeho zákonníka namieste, len pokiaľ sa jedná o dĺžku premlčacej doby (3 roky), nakoľko ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka inú úpravu ohľadne dĺžky premlčacej doby neustanovuje.“ Zhodne poukázal aj na závery občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.3.2019, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/42/2017, zo dňa 18.1.2018.

5. V danom prípade došlo k zosplateniu dlhu pre nezaplatenie celej výšky splátky splatnej dňa 10.4.2014, t. j. 3 ročná premlčacia doba podľa § 103 vety druhej Občianskeho zákonníka na uplatnenie nároku na súde začala právnomu predchodcovi žalobcu a následne žalobcovi plynúť dňa 10.4.2014 a uplynula dňom 10.4.2017. Keďže žalobca podal žalobu dňa 25.7.2017, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby, na čo súd v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka prihliadol ex offo a preto žalobu z dôvodu premlčania nároku zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. a v nadväznosti na Čl. 4 a čl. 17 Základných princípov C. s. p. tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

6. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal predmetný rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne rozsudok zmeniť tak, že odvolací súd žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaného zaviazne na náhradu trov konania žalobcovi. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o premlčaní nároku, keď poukázal na právny záver občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 22.10.2020, na ktorý odkázal Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí sp. zn. 3Co/192/2019, v zmysle ktorého premlčacia doba predčasne zosplateného dlhu (§ 565 Občianskeho zákonníka) zo spotrebiteľskej zmluvy začína plynúť s ohľadom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka až uplynutím 3 mesiacov od zročnosti splátky, ktorá vyvolala zosplatenie dlhu. Z uvedeného je zrejmé, že v otázke začatia plynutia premlčacej doby pri zosplatení dlhu neexistuje zjednotená rozhodovacia prax súdov, pričom žalobca sa prikláňa k vyššie uvedenému záveru občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach, nakoľko tento rešpektuje a reflektuje na § 101 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie je generálnym ustanovením, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach stanovená osobitná úprava plynutia premlčacej doby. S poukazom na závery občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne je jednoznačne zasiahnuté do základných práv veriteľov, keď týchto „ukracuje“ o tri mesiace premlčacej

doby a zároveň proklamovaný právny záver týchto kolégií je podľa názoru žalobcu v rozpore so základným ustanovením

§ 101 Občianskeho zákonníka, nakoľko nie je dodržaná základná zákonom garantovaná dĺžka premlčacej doby. V tomto kontexte žalobca poukázal na to, že konaniu, ktoré je v rozpore so zákonom nemá byť poskytnutá právna ochrana a už vôbec nie na takomto konaní zakladať rozhodovaciu prax súdov. Takýmto prístupom je popretá aj právna istota veriteľov, ktorí sa spoliehajú na ich zákonné právo domáhať sa svojho práva v základnej 3 ročnej premlčacej dobe.

8. Nestotožnil sa s nedostatočným odôvodnením skrátenia premlčacej doby (odsek 25. napadnutého rozsudku), ktorým sa zasahuje do základného práva veriteľa. Žalobca ďalej nesúhlasil ani s argumentáciou súdu prvej inštancie, že premlčacia doba nie je fixný inštitút, nakoľko zákonodarca tento inštitút upravil fixne, resp. v celosti zohľadňujúc jednotlivé osobitné premlčacie doby, avšak nemožno si ustanovenia upravujúce premlčaciu dobu žiadnym spôsobom pretvárať, meniť, či používať pri ich výklade extenzívny výklad, či výklad popierajúci jednotlivito stanovené dĺžky premlčacej doby.

9. Zosplatenie úveru vo svojej podstate znamená zmenu termínu splatnosti všetkých nesplatených splátok, na ktoré má veriteľ nárok. V uvedenom prípade teda nejde o odstúpenie od zmluvy, nakoľko zmluva ostáva i naďalej v platnosti, avšak v dôsledku využitia veriteľovho práva dôjde k zmene termínu splatnosti splátok úveru, a to všetkých tých, ktoré ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti neboli uhradené, či už minulých alebo budúcich.

Z dikcie ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že v danom prípade zo strany žalobcu nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, ale k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru, čo vo svojej podstate predstavuje stratu výhody splátok pre dlžníka, nie však zánik, resp. zrušenie samotnej zmluvy. Žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol žalovanému finančné prostriedky, ktoré sa tento zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach. Vzhľadom na skutočnosť, že zo strany žalovaného došlo k podstatnému porušeniu zmluvných povinností vyhlásil žalobca úver za predčasne splatný, a to v súlade s Obchodnými podmienkami, čím žalovaný stratil výhodu splátok a bol povinný uhradiť dlžnú sumu naraz.

10. Žalobca ďalej argumentoval, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru sa premlčuje celý úverový vzťah naraz, tzn. v jednotnej premlčacej dobe a odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Predčasná splatnosť úveru síce nastala dňa 30.7.2014, avšak žalovaný si predmetnú výzvu na splatenie dlžnej istiny s príslušenstvom, podľa doručky prevzal až dňa 5.8.2014. V samotnej výzve je žalovanému daná paričná lehota na plnenie, a to 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia uvedenej výzvy, teda lehota na plnenie žalobcovi zo strany žalovaného uplynula dňa 15.8.2014. Z uvedeného vyplýva, že žalobca mohol prvýkrát uplatniť svoje právo na súde až dňa 16.8.2014, teda deň nasledujúci po dni márneho uplynutia lehoty na dobrovoľné plnenie. Jeho nárok tak nemôže byť premlčaný, nakoľko k jeho premlčaniu by došlo až dňa 16.8.2017, t. j. po 3 rokoch odo dňa, kedy si mohol prvýkrát uplatniť svoj nárok voči žalovanému na súde a keďže žaloba bola podaná na súde dňa 25.7.2017, bola podaná riadne a včas.

11. Žalobca dal do pozornosti aj skutočnosť, že žalovaný doposiaľ nevrátil ani len istinu poskytnutého úveru, pričom mal žalobca za to, že ak by bol býval uplatnil svoj nárok na súde v dodatočnej lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy na splatenie úveru s príslušenstvom, túto by mohol súd považovať za žalobu, ktorá bola podaná predčasne (viď uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/410/2017-109, zo dňa 27.3.2018). Poukázal na to, že súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. V tomto sa zároveň vynára otázka, či zodpovedá ústavne konformnému výkladu taký výklad ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“) týkajúci sa nezapočítania 10 dňovej lehoty na plnenie do premlčacej doby v tom zmysle, že výkon práva ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, požíva právnu ochranu, a to najmä v prípade, ak dlžník (žalovaný) doposiaľ neuhradil ani len istinu poskytnutého úveru.

12. Podľa právneho názoru žalobcu je predmetné rozhodnutie vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odôvodnenie má obsahovať „dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá

základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská“ (Mazák, J.: Základy občianskeho procesného práva, Iura Edition, Bratislava 2002, s. 299). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo účastníka konania na také rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, a to najmä z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny. K uvedenému poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. II. ÚS 117/07, III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, I. ÚS 33/2012, III. ÚS 199/09, I. ÚS 114/08), ako aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 1551/08 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/25/2007.

13. Žalobca ďalej namietal, že v konaní na súde prvej inštancie došlo k porušeniu práva strany konania na spravodlivý súdny proces, ktorého obsah nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, vid' rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, II. ÚS 85/06, I. ÚS 96/94 a II. ÚS 380/2013, pričom poukázal aj na záväznosť rozhodnutí najvyššieho súdu, ako aj na princíp právnej istoty.

14. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil 6.9.2022 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

15. V nadväznosti na odvolacie námietky žalobcu odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach sporových strán).

16. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

17. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky.

18. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

19. Vo vzťahu k žalobcom namietanému nesprávnemu posúdeniu premlčania jeho nároku súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že v § 103 Občianskeho zákonníka, ktorý je vo vzťahu k všeobecnému ustanoveniu § 101 Občianskeho zákonníka špeciálnym, je počiatok premlčania upravený odlišne od všeobecného; podľa § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, neplynie teda odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka); podľa vety druhej v prípade tzv. zosplatnenia dlhu, premlčacia doba začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 Občianskeho zákonníka) teda tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, a preto premlčanie takto zosplatneného dlhu vrátane splátok splatných do okamihu splatnosti celého dlhu, nie je viazané na subjektívny okamih využitia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka

veriteľom, ako sa nesprávne domnieva žalobca, ale na objektívnu skutočnosť a to okamih splatnosti tej splátky, pre ktorú toto právo veriteľ využíva.

20. V prípade, že ide o spotrebiteľský úver (ako v danom prípade), postup pri uplatnení práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka upravuje § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zo znenia tohto ustanovenia vyplýva, že pokiaľ ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach a spotrebiteľ sa dostal do omeškania so zaplatením splátky, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, teda môže žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, t. j. splátky, pre nezaplatenie ktorej môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Zároveň je daná aj podmienka, že dodávateľ súčasne musí upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva (na možnosť zosplatnenia; teda možnosť žiadať zaplatenie celej pohľadávky) v lehote nie kratšej ako 15 dní. Inak povedané, samotnému zosplatneniu úveru musí predchádzať výzva na zaplatenie omeškanej splátky úveru spolu s upozornením, že v prípade, ak dlžná splátka so zaplatením ktorej je dlžník v omeškani najmenej 3 mesiace nebude zaplatená v lehote, ktorá nesmie byť kratšia ako 15 dní, môže dodávateľ žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Z toho potom vyplýva, že uvedený § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vylučuje aplikáciu § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka, t. j. že toto právo (právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky) môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, t. j. do splatnosti splátky, ktorej splatnosť nasleduje po splatnosti tej splátky, s ktorou sa dlžník dostal do omeškania, a pre ktorej nezaplatenie ktorej veriteľ môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky.

21. Ustanovenie § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka potom výslovne stanovuje, že ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (t. j. tej splátky, pre nezaplatenie ktorej veriteľ môže žiadať zaplatenie celého dlhu), teda nie až uplynutím troch mesiacov od zročnosti uvedenej splátky ako argumentuje žalobca.

22. Záver súdu prvej inštancie o premlčaní práva žalobcu tak spočíva na správnej aplikácii § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, ktorý osobitne rieši začatie plynutia premlčacej doby v prípade, ak veriteľ využije svoje právo na zosplatnenie pohľadávky podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, preto sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcu.

23. V súvislosti s námietkou žalobcu ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v súvislosti s jeho nedostatočným odôvodnením, odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2

C. s. p., pričom podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 165/2011).

24. Vo vzťahu „stanoviskám“ kolégií iných krajských súdov, na ktoré žalobca vo svojom odvolaní poukazuje, odvolací súd poznamenáva, že v podmienkach právneho poriadku platného v Slovenskej republike nezávislé a nestranné súdy rozhodujúce spory vyplývajúce z ohrozenia alebo porušenia subjektívnych práv nie sú viazané stanoviskami kolégií krajských súdov; viazanosť všeobecného súdu inými rozhodnutiami je vymedzená v § 193 C. s. p. (súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou SR, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti). Podľa Čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sú sudcovia pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa Čl. 7 ods. 2, ods. 5 a zákonom. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané

v konaní o súlade právnych predpisov podľa Čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu SR obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa Čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Na uvedenom základe potom nebolo možné nárok žalobcu analogizovať so závermi stanoviska občianskoprávných kolégií Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici, Krajského súdu v Trenčíne, ktoré nemá v podmienkach Slovenskej republiky všeobecnú (precedenčnú) záväznosť, nemá v nepublikovanej podobe v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ani faktickú „záväznosť“ pre iné - podobné prípady prejednávané súdmi, a netvorí ani tzv. rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Tiež rozhodnutia iných krajských súdov v obdobných sporoch, na ktorých závery žalobca v odvolaní odkazuje, nepredstavujú v súlade s Čl. 2 ods. 2 Základných princípov C. s. p. ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, pod ktorú možno zahrnúť rozhodnutia zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ako aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

25. Keďže žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou, aj v prípade preukázania, boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobcu preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy vecí nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. s tým, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, a ktorému by inak patrila náhrada trov konania, ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne preukázateľné trovy v odvolacom konaní nevznikli (R 72/2018).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).